

Kniha Daniel — číslo tri

Dvojité videnia

Jeff Pippenger

2023-11-25

V súčasnosti sa v knihe Daniel zaoberáme „sedemnásobnými časmi“ z Levitika dvadsiatej šiestej kapitoly. Je to skryté tým, ktorí sa rozhodli zavrieť si oči, ale je to tam pre tých, ktorí chcú vidieť. Začneme v ôsmej kapitole knihy Daniel, v trinástom verši.

Potom som počul hovoriť jedného svätého, a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy bude trvať videnie o ustavičnej obeti a o spustošujúcom priestupku, aby svätýňa i zástup boli vydané na pošliapanie? Daniel 8,13.

Verš sa začína slovom „potom“ a rozlišuje medzi videním prorockých dejín, ktoré Daniel práve videl v predchádzajúcich desiatich veršoch. Prvý a druhý verš tejto kapitoly určujú rok, keď Daniel prijal videnie, a tiež to, že ho prijal pri rieke Ulaj. Od tretieho do dvanásteho verša „vidí“ videnie prorockých dejín. „Potom“ „počuje“ nebeský dialóg pozostávajúci z otázky a odpovede. V pätnástom verši sa začína usilovať porozumieť tomu, čo predstavovalo videnie prorockých dejín, ktoré práve „videl“. Je nevyhnutné rozpoznať rozdiel medzi videním, ktoré Daniel „videl“ vo veršoch tri až dvanásť, a nebeským dialógom, ktorý „počul“ — lebo ide o dve odlišné videnia.

Blahoslavené sú však vaše oči, lebo vidia, a vaše uši, lebo počujú. Matúš 13,16.

Otázka v trinástom verši znie: „Dokedy potrvá videnie?“ a slovo preložené ako „videnie“ je iné hebrejské slovo než slovo preložené ako „videnie“ v šestnástom verši.

A počul som mužský hlas medzi brehmi Ulaja, ktorý zvolal a riekol: Gabriel, daj tomuto mužovi porozumieť videniu. Daniel 8,16.

Tým, že boli dve odlišné hebrejské slová preložené do anglického slova „vision“, sa „sedem časov“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika stalo „skrytým na očiach“. Študenti Biblie, ktorí sa uspokojia s tým, že len zľahka prebehnú po povrchu, považujú tieto dve odlišné hebrejské slová za to isté slovo, no robia tak na vlastné nebezpečenstvo.

„Povrchné prebehnutie po povrchu prinesie len malý úžitok. Na jej pochopenie je potrebné premyslené skúmanie a vážne, namáhavé štúdium. V Slove sú pravdy, ktoré sú ako žily vzácnej rudy ukryté pod povrchom. Keď sa po nich kope, ako človek kope za zlatom a striebrom, odhalia sa skryté poklady. Uistite sa, že dôkaz pravdy je v samom Písme. Jeden text Písma je kľúčom na odomknutie iných textov Písma. Bohatý a skrytý význam rozvíja Svätý Duch Boží a objasňuje Slovo nášmu chápaniu: ‚Výklad tvojich slov osvecuje, prostým dáva rozumnosť.‘“ Fundamentals of Christian Education, 390.

Sme poučení, že v Božom slove „každý fakt má svoj význam“, a ak sa rozhodneme nevšímať si skutočnosť, že v ôsmej kapitole sa nachádzajú dve odlišné hebrejské slová preložené ako „videnie“, nesieme zodpovednosť za to, že si sami spôsobujeme laodicejskú slepotu. Staré

príslovie hovorí: „nie sú slepší než tí, čo nechcú vidieť.“

„Biblia obsahuje všetky zásady, ktoré ľudia potrebujú poznať, aby boli pripravení buď pre tento život, alebo pre život budúci. A týmto zásadám môže porozumieť každý. Nikto, kto má ducha vnímavého pre jej učenie, nemôže prečítať ani jediný úryvok z Biblie bez toho, aby z neho nezískal nejakú užitočnú myšlienku. No najcennejšie učenie Biblie nemožno získať príležitostným ani nesúvislým štúdiom. Jej veľký systém pravdy nie je podaný tak, aby ho mohol rozpoznať uponáhľaný alebo nedbalý čitateľ. Mnohé z jej pokladov ležia hlboko pod povrchom a možno ich získať len usilovným skúmaním a vytrvalým úsilím. Pravdy, ktoré tvoria tento veľký celok, treba vyhľadávať a zhromažďovať, ‚tu trochu a tam trochu‘. Izaiáš 28,10.“

„Keď sú takto preskúmané a zhromaždené, ukáže sa, že do seba dokonale zapadajú. Každé evanjelium je doplnkom k ostatným, každé proroctvo vysvetlením iného, každá pravda rozvinutím nejakej inej pravdy. Predobrazy židovského poriadku sa stávajú zrozumiteľnými prostredníctvom evanjelia. Každá zásada v Božom slove má svoje miesto, každý fakt svoj význam. A celá táto úplná stavba, vo svojom zámere i uskutočnení, vydáva svedectvo o svojom Autorovi. Takúto stavbu nemohla poňať ani utvoriť nijaká iná myseľ než myseľ Nekonečného.“ Education, 123.

Slovo „videnie“ sa v ôsmej kapitole Daniela vyskytuje desaťkrát, no týchto desať výskytov pozostáva z dvoch odlišných hebrejských slov a významy týchto slov nie sú totožné. Keby znamenali to isté, Daniel by vo všetkých desiatich prípadoch použil iba jedno z nich. Daniel použil dve slová, lebo každé z týchto dvoch slov má svoj vlastný význam; jedno označuje videnie, ktoré Daniel „videl“, a druhé videnie, ktoré „počul“. Vo verši trinásť je slovo preložené ako „videnie“ châzôn a znamená „pohľad“ alebo „videnie“, „sen“ alebo „výrok“. Nazývam ho „videním prorockých dejín“ na základe jeho definície a spôsobu, akým ho Daniel používa.

V prvom verši ôsmej kapitoly Daniela Daniel hovorí: „ukázalo sa mi videnie“ a v druhom verši dvakrát uvádza, že „videl som vo videní“. Potom sa v trinástom verši kladie otázka: „Dokedy potrvá videnie?“ Vo všetkých týchto prípadoch je použité hebrejské slovo „châzôn“. Potom v pätnástom verši prichádzame azda k najdôležitejšiemu prípadu, keď Daniel použil práve to isté slovo, lebo hovorí: „keď som ja“... „videl videnie a hľadal jeho význam“. Keď Daniel videl videnie châzôn, chcel porozumieť tomu, čo znamenalo. To je skutočnosť, ktorá má veľký význam pre ukrytie „siedmich časov“ z Levitika dvadsaťšesť v tejto kapitole.

Používa tiež slovo châzôn vo veršoch sedemnášť a dvadsaťšesť. Slovo „videnie“ sa v ôsmej kapitole knihy Daniel vyskytuje desaťkrát a slovo châzôn predstavuje sedem z týchto výskytov. Daniel používa druhé hebrejské slovo, ktoré sa prekladá ako „videnie“, štyrikrát. Tým druhým hebrejským slovom je mar'eh a znamená „vzhľad“.

Châzôn sa v ôsmej kapitole Daniela nachádza sedemkrát a mar'eh štyrikrát, a spolu predstavujú desať výskytov anglického slova „vision“ v ôsmej kapitole Daniela. Sedem plus štyri je jedenásť, lebo v jednom z prípadov, keď Daniel použil slovo mar'eh, bolo preložené presne tak, ako je definované; totiž vo verši pätnásť, keď Daniel „hľadal význam“ videnia châzôn o prorockých

dejinách, „stál pred“ ním „ako podoba muža“. Slovo „podoba“ je mar'eh. Preto Daniel používa mar'eh v Danielovi 8 štyrikrát a raz je preložené v súlade s jeho základnou definíciou „podoba“, zatiaľ čo ostatné tri razy je preložené ako „vision“.

Nenaznačujem nijakú kritiku mužov, ktorí preložili Bibliu kráľa Jakuba. Treba však poznamenať, že v trinástom verši sa nachádza jediné pridané slovo v Biblii kráľa Jakuba („obet“), o ktorom inšpirácia jednoznačne vyhlasuje, že „do textu nepatrí“. Inšpirácia ďalej uvádza, že toto pridané slovo bolo „pridané ľudskou múdrosťou“. V tej istej kapitole sú dve rozdielne hebrejské slová preložené tým istým anglickým slovom. Dôvod, prečo je nevyhnutné rozpoznať rozdiel medzi týmito dvoma slovami, je nesmierne dôležitý.

A stalo sa, keď som ja, Daniel, videl to videnie a usiloval som sa porozumieť jeho významu, hľa, stál predom mnou ktosi, kto sa zdal byť mužom. A počul som hlas muža spomedzi brehov Ulaja, ktorý volal a hovoril: Gabriel, vysvetli tomuto mužovi videnie. Daniel 8:15, 16.

Keď sa Daniel „usiloval pochopiť“ „videnie châzôn“, ktoré práve „videl“, Kristus prikazuje Gabrielovi, aby Danielovi dal porozumieť „videniu mar'eh“, ktoré práve „počul“. Daniel chcel porozumieť videniu prorockých dejín, no Kristus, ktorý bol v trinástom verši označený ako Palmoni (ten istý svätý, ktorý hovoril), poveril Gabriela, aby Danielovi dal porozumieť „videniu mar'eh“, nie „videniu châzôn“. V pätnástom a šestnástom verši je výslovne uvedené, že Gabrielovým zámerom je dať Danielovi porozumieť „videniu mar'eh“, teda slovu preloženému ako „videnie“, ktoré znamená „zjav“, a nie videniu prorockých dejín, ktorému chcel Daniel porozumieť. Bez rozpoznania Gabrielovho poverenia zostáva „sedem časov“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika skryté na očiach.

V dvadsiatom šiestom verši sa nachádzajú obe hebrejské slová preložené ako „videnie“ v tom istom verši a tento verš sa stáva jedným z hlavných kľúčov k odhaleniu pravdy Danielovho svedectva o „siedmich časoch“.

A videnie o večeri a o ráne, o ktorom bolo hovorené, je pravdivé; preto toto videnie zapečať, lebo sa vzťahuje na mnohé dni. Daniel 8:26.

V dvadsiatom šiestom verši je „videnie večera a rán“ videním mar'eh, čo znamená „zjav“, avšak videnie, ktoré malo byť „zapečatené“, je videním châzôn prorockých dejín. Výraz „večer a rána“ je tým, čo vyčleňuje a označuje rozdiel medzi týmito dvoma videniami. Robí tak prostredníctvom ďalšieho znázornenia ľudského prvku pri vzniku Biblie. Ľudský prvok pozostával nielen z prorokov, ktorí zaznamenali slová Biblie, ale aj z tých, ktorí Bibliu prekladali. Biblia, podobne ako Kristus, predstavuje spojenie božstva a ľudskosti. Táto ľudskosť zostupovala dejinami, od Adama po jeho páde do hriechu až k tým, ktorí Bibliu zaznamenali a prekladali. Kristus i Biblia sú obaja Slovom Božím a Slovo Božie je čisté, lebo božstvo tohto spojenia vždy prevládalo nad akýmkoľvek obmedzeniami, ktoré existovali v tele.

Pavel, služobník Ježiša Krista, povolaný za apoštola, oddelený pre Božie evanjelium, (ktoré Boh vopred zaslúbil skrze svojich prorokov vo svätých Písmach,) o svojom Synovi Ježišovi Kristovi, našom Pánovi, ktorý sa podľa tela narodil z potomstva Dávidovho. Rimanom 1:1–3.

Výraz „večer a ráno“ sa v Božom Slove nachádza opakovane a vždy sa prekladá ako „večer a ráno“, tak ako vo verši dvadsaťšesť a ako je tak často prekladaný v správe o stvorení v 1. Mojžišovej, kde sa opakovane uvádza: „a bol večer a bolo ráno...“. V skutočnosti — a každá skutočnosť má svoj význam (a túto skutočnosť je nevyhnutné pochopiť) — jediné miesto v Biblii, kde sa výraz „večer a ráno“ neprekladá ako „večer a ráno“ (tak ako vo verši dvadsaťšesť), je vo verši štrnásť v Danielovi osem. Tam, a jedine tam v Božom Slove, je výraz „večer a ráno“ preložený jednoducho ako „dni“.

A povedal mi: Až do dvetisíc trisťoch večerov a rán; potom bude svätyňa očistená. Daniel 8:14.

O dvanásť veršov neskôr, v tej istej kapitole Daniela, je hebrejské slovné spojenie „večer a ráno“ preložené tak, ako vždy; avšak vo verši, ktorý je ústredným pilierom a základom adventizmu, je toto slovné spojenie jednoducho preložené ako „dni“. Aký vplyv viedol prekladateľov Biblie kráľa Jakuba k tomu, aby urobili takýto očividný rozpor? Toto slovné spojenie vo verši dvadsaťšesť preložili v súlade s každým jeho ďalším výskytom vo zvyšku Biblie. No o dvanásť veršov skôr než verš dvadsaťšesť, vo verši štrnásť, ich ľudskosť vložila osobitné rozlíšenie do odpovede na otázku z verša trinásť. A otázka z verša trinásť obsahovala to jediné slovo („obet“), ktoré nemalo byť do Biblie pridané. Boh chcel, aby verš štrnásť vynikol veľmi hlbokým a osobitým spôsobom. Tým zároveň označil, čo bolo Gabrielovi prikázané dať Danielovi porozumieť.

V šesťnástom verši Ježiš prikázal Gabrielovi, aby Danielovi dal porozumieť videniu mar'eh, napriek tomu, že Daniel sa usiloval porozumieť videniu châzôn o prorockých dejinách. Dvadsaťšesť verš hovorí, že „videnie večerov a rán, o ktorom bolo povedané“, bolo „pravdivé“. Videnie châzôn bolo prorockým „zrakom“, avšak videnie mar'eh bolo „povedané“, lebo bolo vyslovené. Bolo vyslovené v štrnástom verši, keď Palmoni povedal: „Až do dvetisíc tristo večerov a rán; potom bude svätyňa očistená.“ Dvadsaťšesť verš používa výraz „večery a rána“, keď ho označuje ako videnie, ktoré bolo „vyslovené“, aby poukázal na rozdiel medzi týmito dvoma videniami v ôsmej kapitole Daniela. Videnie prorockých dejín, ktoré Daniel „videl“ a ktorému si Daniel prial porozumieť, bolo odlišné od videnia, ktoré bolo „povedané“ a ktoré Daniel „počul“. Ešte dôležitejšie je, že videnie, ktoré Daniel „počul“, bolo tým videním, ktorému mal Gabriel Danielovi dať porozumieť.

Ľudskosť, ktorá sa podieľala na vytvorení Svätej Biblie, zaznamenala v ôsmej kapitole Daniela slovo „videnie“ desaťkrát, a tým zakryla rozlíšenie medzi jedným videním, ktoré bolo „videné“, a druhým videním, ktoré bolo „počuté“. Tým zatemnila dôraz, ktorý poukazuje na to, že Kristovým zámerom bolo, aby Daniel porozumel videniu, ktoré „počul“, viac než porozumel videniu, ktoré „videl“. Teraz môžeme uvažovať o tom, čo Gabriel robí, aby splnil úlohu, ktorá mu bola zverená.

I tak prišiel ta, kde som stál; a keď prišiel, preľakol som sa a padol som na svoju tvár. Ale on mi povedal: Pochop, synu človeka, lebo v čase konca bude to videnie. A keď hovoril so mnou, upadol som do hlbokého spánku na svojej tvári k zemi; ale dotkol sa ma a postavil ma rovno. A povedal: Hľa, dám ti poznať, čo bude na konci hnevu, lebo v ustanovenom čase bude koniec. Daniel 8:17–19.

Gabriel teraz začína svoju prácu tým, že privádza Daniela k porozumeniu videniu o dvetisícristo večeroch a rán, ktoré je pravdivé. Najprv ho upozorňuje, že videnie prorockých dejín, videnie châzôn, bude „v čase konca“. Potom, keď bol Daniel v prorockom spánku, Gabriel sa ho dotkol a postavil ho vzpriamene. Oznámil mu: „Dám ti poznať.“

To je to, čo Palmoni (Kristus) prikázal Gabrielovi urobiť, keď povedal: „Gabriel, daj tomuto mužovi porozumieť videniu mar'eh“ o večeroch a ránoch. Gabriel hovorí, že dá Danielovi „poznať, čo sa stane na konci rozhorčenia“. Tu to je! Tu sa nachádza „sedem časov“ z Levitika dvadsiatej šiestej kapitoly! Je to ukryté práve prostredníctvom tej prorockej techniky, o ktorej Gabriel viedol prorokov, aby o nej opakovane svedčili a používali ju vo svojich spisoch! Tou technikou je „riadok na riadok, tu trochu a tam trochu“.

V knihe „Thoughts on Daniel and the Revelation“ od Uriáša Smitha (s ktorou by mali byť oboznámení všetci adventisti, ba aj ich susedia) Smith komentuje verše sedemnásť až devätnásť ôsmej kapitoly knihy Daniel:

„Všeobecným výrokom, že v určenom čase nastane koniec a že mu dá poznať, čo bude na samom konci rozhorčenia, pristupuje k výkladu videnia. Rozhorčenie treba chápať ako obdobie času. Akého času? Boh povedal svojmu ľudu, Izraelu, že na nich vyleje svoje rozhorčenie pre ich bezbožnosť; a tak dal pokyny o „bezbožnom, svetskom kniežati Izraela“: „Odlož turban a zlož korunu.... Prevrátim, prevrátim, prevrátim ju; a nebude jej viac, dokiaľ nepríde ten, ktorému právom patrí; a dám mu ju.“ Ezechiel 21:25–27, 31.

„Tu je obdobie Božieho rozhorčenia proti jeho zmluvnému ľudu; obdobie, počas ktorého má byť svätyňa i zástup pošliapávané. Diadém bol odstránený a koruna zložená, keď bol Izrael podrobený babylonskému kráľovstvu. Potom bolo zvrátené znovu Médmi a Peržanmi, znovu Grékmi, znovu Rimanmi, čo zodpovedá trojnásobnému opakovaniu toho slova prorokom. Židia potom, keď zavrhlí Krista, boli čoskoro rozptýlení po celej tvári zeme; a duchovný Izrael zaujal miesto doslovného semena; sú však podrobení pozemským mocnostiam a budú až dovtedy, kým nebude znova ustanovený Dávidov trón, — kým nepríde Ten, ktorý je jeho právoplatným dedičom, Mesiáš, Knieža pokoja, a vtedy mu bude odovzdaný. Vtedy sa rozhorčenie skončí. Čo sa má odohrať na samom konci tohto obdobia, to má anjel teraz oznámiť Danielovi.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 201, 202.

„Rozhorčenie“, ktoré Smith označuje, sa začalo, keď bol Menašše v roku 677 pred Kr. Asýrčanmi odvedený do Babylona. Smith však, žiaľ, berie Zedekiášovo zvrhnutie v roku 586 pred Kr. a určuje ho ako východiskový bod obdobia „rozhorčenia“ z devätnásteho verša. Smith sa jednoducho nezaoberá tým, čo znamená, že verš hovorí o „poslednom konci rozhorčenia“. Zaobchádza s tým jednoducho ako s „rozhorčením“, hoci ak existuje „posledný koniec“ rozhorčenia, gramatika a logika vyžadujú, aby existoval prinajmenšom aj „prvý koniec“ rozhorčenia. Smith vedel, že sedemdesiat rokov zajatia sa začalo prvým útokom Nebukadnesara proti Jojakimovi v roku 606 pred Kr., no za začiatok obdobia rozhorčenia určil tretí Nebukadnesarov útok, ktorý bol vykonaný proti Zedekiášovi, poslednému judskému kráľovi.

„Hoci máme o jeho [Danielovom] ranom živote podrobnejší záznam než o živote ktoréhokoľvek iného proroka, jeho narodenie a rodokmeň zostávajú v úplnej nejasnosti, okrem toho, že pochádzal z kráľovskej línie, pravdepodobne z domu Dávidovho, ktorý sa v tom čase veľmi rozrástol. Po prvý raz sa objavuje ako jeden zo vznešených judských zajatcov v prvom roku Nabuchodonozora, babylonského kráľa, na začiatku sedemdesiatročného zajatia, roku 606 pred Kr. Jeremiáš a Habakuk ešte vyslovovali svoje proroctvá. Ezechiel začal krátko nato a o niečo neskôr Abdijáš; obaja však ukončili svoje dielo celé roky pred záverom dlhej a slávnej Danielovej životnej dráhy. Iba traja proroci prišli po ňom: Aggeus a Zachariáš, ktorí vykonávali prorocký úrad počas krátkeho obdobia súčasne, v rokoch 520–518 pred Kr., a Malachiáš, posledný z prorokov Starého zákona, ktorý pôsobil krátky čas okolo roku 397 pred Kr.“ Uriah Smith, Daniel a Zjavenie, 19.

Smith správne identifikoval „rozhorčenie“ z devätnásteho verša ako časové obdobie. Správne určil toto obdobie ako pošliapavanie svätyne a zástupu v zhode s Danielom 8,13 a správne určil jeho koncový bod na 22. október 1844.

Smith mal čiastočne pravdu, no minul sa pravde tým, že urobil to, čo bolo charakteristické pre jeho prorocké aplikácie. Dovolil, aby dejiny usmerňovali jeho výklad prorockého slova, namiesto toho, aby dovolil prorockému slovu usmerňovať jeho porozumenie dejinám. Ak dovolíme Biblii, aby definovala prorocké dejiny, potom máme správne východiská na to, aby sme pristupovali k dejinám.

Biblia učí, že kým je človek premáhaný, tomu je aj otrokom.

Sľubujú im slobodu, sami však sú otrokmi porušenosti; lebo kým je človek premôžený, tým je aj zotročený. 2 Peter 2:19.

Manasses bol odvedený do babylonského zajatia v roku 677 pred Kr. Práve tam bol Júda premôžený a uvedený do otroctva. Toto je východiskový bod, ktorý je znázornený na mapách z rokov 1843 a 1850, ktoré sestra Whiteová schvaľuje ako správne. Smith začína pošliapavanie z ôsmej kapitoly Daniela, trinásteho verša, Cedekiášom, posledným z judských kráľov. Cedekiáš bol koncom postupného súdu, a nie jeho začiatkom. Sestra Whiteová uvádza, že Manassesovo zajatie v Babylone bolo „zálohou“ toho, čo malo prísť. „Záloha“ je prvá splátka a označuje začiatok kúpy, po ktorej majú nasledovať ďalšie splátky.

„Proroci verne pokračovali vo svojich varovaniach a napomenutiach; nebojácne hovorili k Manaššemu i k jeho ľudu; no posolstvá boli pohrdané; odpadlícky Júda nechcel poslúchnuť. Ako predzvesť toho, čo postihne ľud, ak zostane nekajúcný, Hospodin dopustil, aby ich kráľa zajal oddiel asýrskych vojakov, ktorí ho ‚spútali putami a odvedli do Babylona‘, svojho dočasného hlavného mesta. Toto súženie priviedlo kráľa k rozumu; ‚prosil Hospodina, svojho Boha, a veľmi sa pokoril pred Bohom svojich otcov a modlil sa k Nemu; a On sa dal uprosiť, vypočul jeho úpenlivú prosbu a priviedol ho späť do Jeruzalema, do jeho kráľovstva. Vtedy Manašše poznal, že Hospodin je Boh.‘ 2 Kronická 33,11–13. No toto pokánie, hoci bolo pozoruhodné, prišlo príliš neskoro na to, aby zachránilo kráľovstvo pred skazonosným vplyvom rokov modlárskeho praktik. Mnohí sa potkli a padli, aby už nikdy viac nepovstali.“ Proroci a králi, 382.

Menašše označil „zálohu“, ktorá začala „kľatbu“ „sedemnásobku“, čo bolo posledné „rozhorčenie“, lebo „prvé rozhorčenie“ sa už začalo, keď bolo severné kráľovstvo v roku 723 pred Kr. odvedené do zajatia. Potom pri zvrhnutí Jehojakíma, keď bol Daniel odvedený do zajatia, sa v roku 606 pred Kr. začalo sedemdesiat rokov zajatia, ktoré označil Jeremiáš. O dvoch kráľov po Jehojakímovi bol Jeruzalem zničený a posledný judský kráľ, Cidkija, sa prizeral, ako pred ním zabili jeho synov; potom mu vylúpili oči a odvliekli ho ako zajatca do Babylonu.

Smith priradil celý postupný súd Sedekiášovi a použil súd nad Sedekiášom ako dôkazný text pre svoju domnienku. Súd nad Sedekiášom, ktorý bol „bezbožným a znesväteným kniežaťom“, skutočne označil, že koruna Júdu má byť odňatá, až kým Kristus nepríde nastoliť kráľovstvo. Smith povedal: „sú podrobení pozemským mocnostiam a budú nimi až dovtedy, kým nebude znovu postavený Dávidov trón,—kým nepríde Ten, ktorý je jeho právoplatným dedičom, Mesiáš, Knieža pokoja, a potom mu bude daný.“ Dňa 22. októbra 1844, na naplnenie siedmej kapitoly knihy Daniel, veršov trinásť a štrnásť, Kristus, predstavený ako Syn človeka, prišiel pred Otca prijať kráľovstvo.

V nočných videniach som videl, a hľa, s nebeskými oblakmi prichádzal ktosi ako Syn človeka; prišiel až k Starodávne mu dňami a priviedli ho pred neho. A bola mu daná vláda i sláva i kráľovstvo, aby mu slúžili všetky národy, kmene a jazyky; jeho vláda je večná vláda, ktorá nepominie, a jeho kráľovstvo je také, ktoré nebude zničené. Daniel 7:13, 14.

Sestra Whiteová potvrdzuje, že siedma kapitola knihy Daniel, verše trinásť a štrnásť, sa naplnili 22. októbra 1844.

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do najsvätejšieho miesta na očistenie svätyne, predstavený v Danielovi 8,14; príchod Syna človeka k Starodávne mu dňami, ako je podaný v Danielovi 7,13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a to je tiež znázornené príchodom ženicha na svadbu, opísaným Kristom v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 426.

Smith sa nezaoberal kľúčovým prvkom „posledného konca rozhorčenia“. Vyhol sa biblickému princípu, ktorý ukazoval, že Júda bol podmanený v čase Menaššeho a že zajatie, ktoré sa začalo o dvoch kráľov skôr než za Cidkiju, takisto predstavovalo, že Júda už bol podrobený Babylonu ešte predtým, než Cidkija stretol svoj osud. Napriek týmto očividným opomenutiam predsa uviedol: „tu je obdobie Božieho rozhorčenia proti jeho zmluvnému ľudu; obdobie, počas ktorého majú byť svätyňa a zástup pošliapované nohami.“ Teda priamo spája „obdobie Božieho rozhorčenia“ s otázkou „dokedy“ v trinástom verši ôsmej kapitoly Daniela. Odpoveď vo verši štrnásť znela: až do 22. októbra 1844.

Rozptýlenie do babylonského otroctva bolo postupným dejinným procesom, ktorý sa začal v roku 677 pred Kr. a pokračoval až do roku 1844. Toto obdobie sa rovná dvetisícpäťstodvadsiatim rokom, čo je, prirodzene, „sedem časov“ z Levitika dvadsaťšesť. Koniec tohto časového obdobia 22. októbra 1844 poskytol Danielovi druhého svedka k „videniu mar'eh“ o dvetisícristo večeroch a ránoch.

Gabriel dostal príkaz, aby Danielovi umožnil porozumieť tomu videniu, a to, čo Gabriel urobil, bolo, že poskytol druhé svedectvo o dátume ukončenia 22. októbra 1844. Nielsen poskytol druhé svedectvo na potvrdenie dátumu naplnenia oboch časových prorociev, ale, ako Smith správne poukázal, časové obdobie spojené s druhým svedectvom o roku 1844 bolo vo verši trinástom označené ako obdobie, počas ktorého mali byť svätyňa i zástup pošliapané. Otázka vo verši trinástom znie: „Dokedy bude platiť videnie o ustavičnej obeti a o prestúpení spustošenia, aby svätyňa i zástup boli vydané na pošliapanie?“ Tým časovým obdobím bolo „sedem časov“ z Levitika dvadsaťšesť.

To, čo Smith nevidel, alebo sa tomu vyhol rozpoznať, bolo to, že „rozhorčenie“ z devätnásteho verša bolo „posledným koncom“ tohto rozhorčenia. Ak existuje „posledný“, potom existuje aj „prvý“, a Daniel v jedenástej kapitole určuje, kedy sa „prvé rozhorčenie“ skončilo. Označuje pápežstvo vládnuce počas temného stredoveku a uvádza, že pápežstvo bude prospievať, až kým sa rozhorčenie nedovŕši alebo neskončí.

A kráľ bude konať podľa svojej vôle; a povýši sa a zvelebí sa nad každého boha a bude hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov a bude sa mu dariť, dokiaľ sa nedovŕši rozhorčenie; lebo čo je určené, sa stane. Daniel 11:36.

Tridsiaty šiesty verš sa všeobecne považuje za verš, ktorý apoštol Pavol parafrázuje vo svojom druhom liste Solúnčanom.

Nech vás nikto nijakým spôsobom nezvedie; lebo ten deň nepríde, dokiaľ najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čomu sa vzdáva božská úcta, takže sa ako Boh posadí v chráme Božom a bude vydávať seba samého za Boha. 2. Tesaloničanom 2:3, 4.

Pavlov „človek hriechu“, ktorý je zároveň „synom zatratenia“, ktorý „sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo sa uctieva“, je zároveň aj tým „kráľom“, ktorý „bude konať podľa svojej vôle; a povýši sa a vyvýši sa nad každého boha“. Obe state sa vzťahujú na rímskeho pápeža. Daniel píše, že pápež bude prospievať, čo znamená napredovať, až kým sa „nevykoná rozhorčenie“. Rozhorčenie vo verši tridsaťšesť bolo „určené“. Slovo „určené“ znamená „zranit“.

Pápežstvo utrpelo svoju „smrteľnú ranu“ v roku 1798 a v tom bode bolo „prvé rozhorčenie“ vykonané alebo ukončené. Slovo „vykonať“ znamená ukončiť alebo prestať. Koniec „rozhorčenia“ v ôsmej kapitole, v devätnástom verši, označil koniec obdobia, počas ktorého mali byť svätyňa a zástup pošliapované. Skončilo sa v roku 1844, ale „prvé“ rozhorčenie sa skončilo v roku 1798.

„Posledné rozhorčenie“ sa skončilo v roku 1844, dvetisícpäťstodvadsať rokov po tom, čo asýrčania odviedli kráľa Menašeho do Babylonu v roku 677 pred Kr. „Prvé“ rozhorčenie sa skončilo v roku 1798, dvetisícpäťstodvadsať rokov po tom, čo asýrčania odviedli severné kráľovstvo Izraela do zajatia v roku 723 pred Kr.

O skrytých „sedem časov“ v knihe Daniel je možné povedať ešte viac a budeme sa tomu venovať v našom nasledujúcom článku.

„Anjelovi cirkvi v Laodicei napíš: Toto hovorí Amen, verný a pravdivý Svedok, počiatok Božieho stvorenia: Poznám tvoje skutky, že nie si ani studený, ani horúci. Kiež by si bol studený alebo horúci! A tak, pretože si vlažný a nie si ani studený, ani horúci, vyplňujem ťa zo svojich úst. Pretože hovoríš: Som bohatý, zbohatol som a nič nepotrebujem — a nevieš, že si biedny, úbohý, chudobný, slepý a nahý.“

„Pán nám tu ukazuje, že posolstvo, ktoré majú Jeho ľudu niest' služobníci, ktorých povolal, aby ľud napomínali, nie je posolstvom pokoja a bezpečia. Nie je iba teoretické, ale v každom ohľade praktické. Boží ľud je v posolstve Laodicejským predstavený ako nachádzajúci sa v stave telesnej istoty. Žije v pokoji, domnievajú sa, že sa nachádza vo vyvýšenom stave duchovných úspechov. ,Pretože hovoríš: Som bohatý, zbohatol som a nič nepotrebujem; a nevieš, že si biedny, poľutovaniahodný, chudobný, slepý a nahý.““

„Aký väčší klam môže prísť na ľudskú myseľ než dôvera, že majú pravdu, keď sa vo všetkom mýlia! Posolstvo Pravého Svedka nachádza Boží ľud v smutnom sebaklame, a predsa v tomto klame úprimný. Neuvedomujú si, že ich stav je v Božích očiach poľutovaniahodný. Zatiaľ čo sa tí, ktorým je posolstvo určené, utvrdzujú v tom, že sa nachádzajú vo vznešenom duchovnom stave, posolstvo Pravého Svedka narúša ich falošnú istotu ohromujúcim odhalením ich skutočného stavu duchovnej slepoty, chudoby a biedy. Toto svedectvo, také prenikavé a prísne, nemôže byť omylom, lebo hovorí Pravý Svedok a Jeho svedectvo musí byť správne.“
Testimonies, zväzok 3, 252.